

DOM, CESARJA!
Domači Prijatelj.
 VSE ZA VERO.
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu, 30. septembra 1898.

Štev. 18.

Iz življenja naše † cesarice Elizabete.

Veliko dogodkov se pripoveduje o pokojni naši cesarici, ki dokazujejo, kako dobro in blago srce je imela, kako postrežljiva in priprosta je bila, kako ljubeznivo in prijazno je znala občevati tudi z vsakim navadnim človekom. Evo nekaj takih dogodbe!

Njeno blago srce.

1. Ko se je nekoč vozila cesarica s parnikom Greif, je ta udaril po noči v majhno laško ladijo. Pri tem je padel v morje pomorščak Arnold Fattorini in utonil. Cesarico je to močno pretreslo in dala je njegovim staršem izdatno podporo. Pozneje jim je dala cesarica za božič 4000 gld. iz zasebnega premoženja. Šest laških pomorščakov, ki so se pri tisti nezgodi rešili, je dobilo po 300 gld., pozneje pa vsak še ravno toliko.

2. Ko se je cesarica nekoč sprehajala v angleškem kopališču Cromer ob obrežju, se je nakrat nabralo silno ljudstva. Vprašala je, kaj to pomeni, in zvedela, da je delavec Walter Moules pri kopanju utonil. Cesarica je odhitela takoj na njegov dom ter dobila tam njegovo ženo, ki je, nič hudega sluteč, delila otrokom kruha. Stopila je k nji in rekla: „Ljuba moja, zadela vas je nesreča, katero bodete morda ložje čuli iz ust avstrijske cesarice, nego da bi vam to sporočil surovo kak sosed: vaš mož je utonil! Molite za njegovo dušo in skrbite za svoje otroke.“ Cesarica se je takoj odstranila, ker že so nesli mrtvo truplo v hišo. Zvečer pa je prinesel njen dvorni sluga vdovi listnico s 400 funti šterlingov.

3. Blizu Dunaja je živela starka s svojo hčerko. Siromašna se je živela s pletenjem košev in pletenic, katere je nosila hčerka na prodaj. A zima je bila huda; matere se loti bolezen. Kar je bilo prihranjenega v hiši, porabili sta za zdravnika in zdravila. Pridna hčerka trudila se je na vso moč, da si prisluži denarja za se in za mater. Nekega jutra zgodaj oprti si pletenic, kar jih je imela gotovih, da bi jih nesla v mesto na prodaj. Med potom je računila, koliko bi li mogla skupiti, kaj bi li nakupila za denar. A pot je bila dolga. Trudna sede pod tanko smreko, da si počije.

Kar pride po poti gospa. Ko vidi žalostno deklico, sede poleg nje in jo ljubeznivo vpraša, kam gre, kako

ji je? Dekle ji potoži svojo revščino. Tako živo in odkritosrčno je govorila, da se zaleskeče gospej solza usmiljenja v obeh. Malo pomisli, pa pravi: „Dobro, da sva se sešli danes. Meni treba dosti pletenic v gospodarstvu. Če ti je prav, kupim jih od tebe, da ti jih ne bo treba nositi v mesto.“ Deklici je bilo prav. Gospa stopi na pot, pomigne strežaju, ki je čakal tam blizu, in mu izroči pletenice; potem seže v žep in plača deklici blago, za vsako pletenico po cekin. Zavzeta strmi deklica na toliko bogastvo; še zahvaliti se ni mogla. Ko povzdigne oči, gospe ni bilo več blizu, odtegnila se je zahvali. Še je strmela deklica na denar v svoji roki, kar pride župnik po potu. Vesela mu pripoveduje deklica, kolika sreča jo je došla. „Kakor nebeška kraljica je bila gospa pred menoj! Tako bogato me je obdarila, pa še zahvaliti se ji nisem mogla. Da bi le vedela, kdo je“, tožila je deklica. Župnik ji pa odgovori: „Res je gospa blaga kakor nebeška kraljica. Angeljsko srce ji bije v prsih. Ona je — cesarica avstrijska Elizabeta!“

To pové doma svoji bolni materi, katera s hčerko vred goreče moli za blago cesarico in za celo avstrijsko hišo.

4. V Amsterdamu ste čakale pri zdravniku Metzgerju poleg drugih bolnikov tudi dve gospe, jedna slabo, druga pa sicer preprosto, ali vendar lepo opravljena. Prva se obrne k sosedi in reče: „Joj, to čakanje je grozno; ali imate vi morda kakega otroka doma?“ — „Ne.“ — „In ko pridete domu, ali morate še sobe pospravljati?“ — „Tega meni ni treba, moji ljudje vse to uredé.“ — „Kuhate pa vendar sami?“ — „Tudi ne, kosim v gostilni.“ — „No, če pa nimate prav nobenega dela, bi me pa pač mogli pustiti naprej in počakati, da jaz prej opravim.“ — „Prav rada,“ je rekla gospa, ki ni bila nihče drugi kot cesarica Elizabeta avstrijska.

(Dalje sledi.)

Zlati nauki za mladino.

Življenje naše so kratke sanje, pazimo, da so te sanje sladko spanje. — Uči se pridno, ubogaj svoje starše in učitelje rad, ko si še neskušen in pa mlad.

Pri celjskem opatu M. Vodušku.

Bilo je v navadi, da je imel blagi celjski opat Matija Vodušek (umrl l. 1873.) pri sebi po dva gimnazijska dijaka, ki sta mu po redu stregla pri sv. maši ter zajedno opravljala službo strežniško, tajniško, gospodarsko in še več drugih. Godilo se jima ni slabo.

Kako blago je ravnal Vodušek z dijaki, vidimo tudi iz teh dogodbic.

Bila sta okoli l. 1870. pri njem sedmošolec Tonček in petošolec Jožek, ki sta postala pozneje profesorja ter jako delavna slovenska domoljuba.

1.

Jožek je rad izostal včasih do desete ali poljednajste ure ponoči, to mu je bila slaba navada, in če ni dobil odprtih vrat, pa je splezal preko njih, ker je bil dober telovadec, in je vselej srečno prišel v hišo; samo nekoč, ko je bil dokolovratil ob navedeni poljednajsti uri do opatijskih vrat, zavihlil se je kot „Sokol in spe“ na vrh, pa ko se je ravno hotel na drugi strani spustiti na dvorišče, zaslišal je prijazen glas iz opatovega okna: „Jožek, kaj si ti?“

Kakor strele so zadele Jožka te sicer ne ostre besede, in kakor mrtvo truplo se je zvalil na trdo dvorišče.

Opat zapre okno in odhiti čez stopnice doli na dvorišče gledat svojega mrtvega Jožka. Ali tega ni bilo nikjer videti, nikjer več najti. Gre v sobo Tončkovo in Jožekovo, pa kliče: „Tonček, Tonček! Je li Jožek doma? Užgi svečo!“ Tonček prižge svečo, opat s svečo v roki gre gledat in res najde Jožka pod odejo, ali čisto praznično oblečenega in s klobukom na glavi.

„Ti norček ti, pa s klobukom spi!“ reče opat, postavi svečo na stolec kraj Tončkove postelje in odide, vesel, da Jožek tako lepo spi, najsi s klobukom na glavi, in da ni mrtev.

2.

Ko so pri Sv. Miklavžu gori na bregu tik Celja imeli cerkveni shod, izročil je opat svojemu Tončku ključ do pivnice na bregu in mu rekel: „Ná ključ, Tonček, daj godcem vina, vsakemu po jeden polič, a gospodom le daj več; kolikor bodo hoteli piti, toliko jim daj!“

Ko je tistega dné opat stal doma pred oknom in gledal Šmiklavški breg, čul je, kako so ljudje veseli na bregu in kako godci v jednomer igrajo „tuš“. Kaj je neki to? Kaj bi bilo? Gospodje so bili veseli v gorici opatovi in so Tončka posadili med-se: a ko je Tonček sedel med gospodo, ni se mu hotelo streči in meriti vina godcem in zato jim je oddal ključ do pivnice za tisto popoldne, in to je storilo, da so „tuši“ prihajali vedno gostejši in hrupnejši na Šmiklavškem bregu.

Ko je prišel Tonček z brega domov, moral je Jožek še tisti večer vzeti Tončku ključ in ga prinesiti opatu; tudi je dobil Jožek povelje, naj se pride prijaviti ob peti uri v jutro.

Ko se Jožek prijavi drugi dan ob peti uri v jutro, dá mu opat ključ in reče, naj gre precej na breg in naj pogleda tisti sod, ki je na pipi, a s Tončkom da ne sme ničesar izpregovoriti, ampak naravnost mu mora povedati, koliko je še vina v sodu.

Jožek gre in gre po bregu gori in premišljuje spotoma, kaj in kako bi naredil, da ne bi nikomur napravil krivice, in naposled izračuni, koliko vina bi utegnili še biti v sodu. Ko pride domov na „raport“, pové opatu, koliko je še vina v sodu, pa siromak se je bil

menda grdo zmotil v računu, ker je opatu povedal, da je še toliko vina v sodu, da bi ga bilo po njegovem računu več, nego ga je bilo dan pred cerkvenim shodom, ko je opat sam brez znanja Tončkovega in Jožkovega bil pogledal sod. — Posledica te zmote je bila, da je opat rekel: „Le pojdi v šolo, ti Jožek; Tonček je pošten, ti pa nisi!“

3.

Še jedno sitnost je doživel Tonček na Šmiklavškem bregu! Ko je namreč nekega dné hotel opat zapisati nekaj v vinogradarsko knjigo, opazil je, da nima svinčnika pri sebi.

„Zmirom nosim svinčnik s seboj, danes ga pa nimam!“

„O nič ne dé, saj ga imam jaz,“ odgovori Tonček naglo.

„Veš ti, Tonček, jaz nisem vprašal, ali ga imaš ti s seboj ali ga nimaš, ampak jaz ga nimam, in ti precej skoči čez breg doli domov po moj svinčnik in potem bom imel tudi jaz svojega!“

Tonček, ki je bil navajen slušati na vsak migljaj, če se mu je kaj zapovedalo, hitel je iz početka, zatem je pa hodil čimdalje počasneje po bregu, do prve sence; tam je legel in je obrezaval svoj svinčnik, dokler ni bil nekamo podoben opatovemu svinčniku. Zatem je še poležal pol ure in se naposled vzdignil in opatu ponesel svinčnik.

Opat prime v roko svičnik, zapiše nekaj v knjigo in pravi: „Svinčnik je sicer podoben mojemu, ali moj pa le ni, ker ti, Tonček, nisi čisto nič zasopel in moker po taki vročini, kakor jo imamo danes!“

4.

Ko je prišel sv. Matija (24. februarja), povabil je opat na obed ali na večerjo svoje prijatelje in znance, drugi so prišli tudi brez povabila, in vsak je dobro došel, a Tonček in Jožek sta stregla oba.

Ko je potem prišel nekoč sv. Anton, Tončkov patron, tedaj je tudi Tonček povabil svoje prijatelje k sebi v opatijo in jim nanosil vina v obilji iz opatove kleti (ključ je bil v Tončkovi oskrbi), a domača kuharica je bila tudi mehkega srca, pa je priredila Tončkovim gostom dobro večerjico. Ko so se v prijateljskem krogu v pritličnih prostorih celjske opatijske razmočila mlada grla, zapeli so Tončkovi gostje nekoliko tiho, samo da ne bi hišnega gospodarja zmotili v spanji.

Ko so odpeli prvo pesmico in se ni začel zvonec, ki se je navadno oglasil, kedar je bilo večje društvo pri Tončku in Jožku, zakročili so drugo in potem tretjo; ali še niso bili odpeli tretje, že se odpro vrata Tončkove in Jožkove sobe, a na pragu se prikaže prijazna podoba celjskega opata. Družbi je kar sapa zaprlo, in ubrani glasovi so mahoma obtičali pevcem v grlu.

„Le dalje, le dalje, studiosi generosi!“ oglesi se hišni gospodar, in ko se Tončkovi gostje zavedajo in vstajajo, potisne opat na čelu sedečega dijaka za sedež nazaj, pa sede na njegovo mesto, čisto tako, kakor da je prišel med navadne svoje goste.

Tončku je bilo sicer tesno pri srcu, pa se je potolažil in si mislil: „Če bom tudi poklican jutri na besedo k opatu, pa se že izgovorim kako tako, da ne bo hude ure.“

Ko je predsedujoči opat s svojo prijaznostjo mladeniče nekoliko utolažil, tako da so zopet poskušali peti, prinese kuharica sama in svojeručno polno skledo krapov v sobo, ali ko ugleda opata na čelu družbe sedečega,

prestraši se tako, da kar zapodi od daleč skledo na mizo in zbeži.

„Jožek, pojdi, pojdi in reci, naj kuharica pride v sobo!“ reče opat čez nekaj časa.

Jožek gre v kuhinjo, pa ničesar ne opravi; tudi Tonček gre, ali kuharica le neče priti v sobo, ampak zaklene kuhinjo za seboj.

Ko je bilo že bolj pozno, poslovil se je opat in odšel. Tudi dijaki so odšli vsak na svoj dom in so spali vsi dobro, samo Tonček in kuharica nista zaspala precej dolgo, ker je vest pekla prvega zaradi vina, drugo zaradi krapov.

Drugo jutro je ministriral Tonček v kapelici Matere božje sedmih žalostij in ni bil poklican „na besedo“, tudi kuharica ni bila poklicana. *Iz „Š. Sl.“*

Kaj so raki?

V notranjem Kranjskem je pred leti živel mož, ki je s krčmo in majhno trgovino pošteno živil sebe in svojce. Poletnega dne se primeri, da mu pride v hišo tujec Nemec v gospodski suknji ter si ukaže prinesiti jedil in pijače. Priljudni krčmar nosi na mizo, kar vzmoreta klet in kuhinja.

Ko si je potni gospod dušo že doberšno privezal, spomni se krčmar, da ima v kleti še nekaj lepih rakov. „Rak, rak!“ ponavlja krčmar počasi ter si tare razorano čelo. „Kako neki se ta žival imenuje po nemško?“ Nato stopi za hišo, pomakne si klobuk na čelo, položi roke na hrbet in koraka zamišljen po sobi, kakor je imel navado vselej, kedar je premišljal kaj posebnega. Za nekaj časa si popravi klobuk in gre zopet v sobo k tujcu, upre se oberoč ob mizo ter vrže gostu v obraz besede: „Noch bos binčens?“ (Ali še česa želite?)

„Pefelens zer šene rake?“

„Was ist denn das »rake«?“ (Kaj je to?)

„Rake zajn klajne fiber, hat file file fusen, rote mundur, šnajdermajster, carukmarširt!“

Ne vé se prav, ali je Nemec razumel, kakšna zverina je to, ali resnica je, da ga je popadel silen smeh. Krčmarju iz prva ta smeh ni bil nič po volji; a naposled se je zasmeljal še on, in smejala sta se oba tako od srca, da je prišla gospodinja iz kuhinje na prag gledat, kaj imata.

Hipoma pa se obrne mož, skoči v klet in prinese v vsaki roki lepega raka. Nato iz nova smeh v kate-rega se sedaj spusti še žena. *„Š. Sl.“*

krvnega plemenjenja, potrebno je preskrbeti samca, kateri ni samicam v sorodstvu.

79. Telico naj se prvokrat vódi pod bika, ko je navršila 1½ leta ter se lahko drži za pleme do 10 ali k večjemu do dovršenega 12. leta. Bik naj počne skakati s 1½ letom starosti ter naj plemeni, dokler ni star 5 do 6 let.

80. Žrebec naj se počne puščati po plemenu s 3½ ali 4 leti ter naj skače izjemno do 20. leta, a kobilica naj se vodi k žrebcu, ko je 3½ ali 4 leta stara in naj se pušča za pleme do 18. leta. Tudi hitro se razvijajočih kónj naj se ne pušča po plemenu pred dovršenim tretjim letom.

81. Navadni naši deželjski merjasci naj počno ploditi, ko so leto stari in naj plode cela 3 leta. Tudi prasice navadne pasme naj se ne pusti pred letom po plemenu ter naj se vodijo, dokler niso navršile 4 leta. Napačno je za pleme dobre prasice po prvi sprasitvi podelbeliti in zaklati. Svinje hitro rastočih na primer angleških pasem smejo iti po plemenu, ko so 9 ali 10 mesecev stare.

82. Oven je zrel za skakanje s 1½ letom in sme plemeniti do 6. ali 7. leta svoje starosti; ravno isto velja tudi o ovčjih samicah.

83. Na jednega žrebca se sme računati 60 kobil, na ovna 50 do 70 ovác, na merjasca 40 prasice (če se pripuščajo samo okolu 2 meseca), 70 pa, če se pripuščajo celo leto, a biku se more odmeriti na leto po 100 krav.

84. V drugi polovici brejosti je treba samicam klajo povečati, ker mora samica sebe in svoj vedno bolj rastoči plod prehraniti.

85. Moške plemene živali naj se sicer dobro krmijo, ali vendar ne odveč, kajti predebeli samci niso dobri plemenjaki. Plemene junce smeš za lahka dela vprezati, ker delo jih napravi krotke, mirne, pa tudi bolj rodovitne.

86. Breje samice ne smejo dobivati teško prebavne klaje (rži, sočivja, debelače [sirka], kislega sena itd.), snetivega žita, zmrzle trave ali zmrzlega korenstva, močno mrzle ter izprijene vode, kajti to bi utegnilo napraviti zvrženje. Tudi se ne sme brejim samicam kri puščati.

87. Jeden teden pred storitvijo naj se breji živini klaja pomanjša, da se čreva nekoliko izpraznijo in da živina lažje porodi ter da ne zboli.

88. Krava nosi 9 mesecev (natančneje 285 dni), kobilica 11 mesecev (natančneje 339 dni), ovca 5 mesecev (natančneje 149 dni), svinja pa 3 mesece, 3 tedne in 3 dni (natančneje 115 dni).

89. Pri lahkih porodih ni potrebno pomagati. Samo ako bi se mladič porodil v mehuru, treba je mehur prerezati. Ako se popkovina sama od sebe ne pretrga, treba jo je pretrgati ali prerezati. Ko se samica po porodu očisti, naj se trebilo precej iz hleva odstrani.

90. Po porodu je treba samicam miru in počitka. Nekateri živinorejci dajejo samicam po porodu kuhanega lanenega semena, otrobove vode, v vinu ali žganju namočenega kruha itd. To ni napačno, toda neobhodno potrebno pa tudi ni. Samica more jesti precej navadno hrano, samo naj se nekoliko dni po stitvi malo klaje pritrga, t. j. naj si ji dá malo manj kakor obično. — Strogo je na to paziti, da se mladič in starka ne prehladita. (Konec prihodnjic.)

Gospodarske stvari.

Živinorejska pravila.

(Dalje.)

77. Dalje niso za pleme dvojčki ženskega spola, samice, ki so že večkrat zvrogle, mladiči prve storitve ter prešibke, premršave in predebele živali.

78. Živali, ki so si v sorodstvu in posebno v bližnjem krvnem sorodstvu, ne smejo se zaporedoma med seboj plemeniti, ker bi postali mladiči poznejših kolen prešibki, bolehavii in nerodovitni. Krvna plemenitev škoduje najbolj prašičem in ovcam, zatem pa konjem in goveji živini. Da se ne pokažejo slabi nasledki takega

Drobiž.

Iz leta 1830. Tistega leta, ko je bil rojen naš presvitli vladar, poplavila je voda dunajska predmestja. Več tisoč ljudij je izgubilo imetje, 70 ali še več jih je utonilo. — Žena nekega izvoščeka je postavila svojih pet otrok na mizo, da bi odvezala konje v hlevu. Ko je prišla venkaj, niso ji dali valovi, da bi dospela v hlev. Ko se je vrnila naglo zopet nazaj, že ni mogla več v sobo; vse prizadevanje je bilo zastoj. Slišala je otroke kričati, ne da bi jim mogla priti na pomoč. Kričanje je polagoma utihnilo in mislila je že, da so otroci našli — smrt. V neki hiši, kjer je stanovalo več družin precej tesno vkup v jedni sobi, skoči neka žena, katero so vzbudili šumeči valovi, pokonci in hoče venkaj; ko zagleda vodo, hiti nazaj, da bi rešila svoja otroka. Zgrabi dva in ju ponese na podstrešje; to se je godilo v temni noči. Ko se zdani, vidi, da je rešila dva — tuja otroka; njena sta utonila. — Drugi revni ženi, kateri sta bila izročena v varstvo dva najdenčka, so vrgli vrv, da bi se rešila. Ker pa ni hotela otroka prepustiti njuni osodi, ni se mogla pozneje več rešiti in utonila je z najdenčkoma vred. Raz stolp cerkve sv. Štefana se je videlo Moravsko polje kakor morje, iz katerega se je dvigal le sem pa tje kak zvonik ali kaka visoka stavba. V teh dneh splošne bede je pokazal zlasti cesarjevič Ferdinand svoje usmiljeno srce, da ga je vse občudovalo. V neki hiši, ki je bila polna vode, je našel otroka, ki je čepel onemogel in zapuščen na neki omari; roditelja sta mu bila utonila. Cesarjevič vzame plakajočega črviča v svoj voz in se popelje ž njim v mesto; spremljalo ga je veselo vriskanje množice. Dal je otroka na svoje stroške vzgojiti. Priljubljenost cesarjeviča je vzkipela vsled tega do navdušenosti za vso cesarsko hišo.

Šaljivec. V grofovini Jorški na Angleškem so napravili velik lov na lisice. Neki šaljivec je vlekel rep ravnokar ustreljene lisice več angleških milj za seboj, da bi privabil na sled vso tropo psov. Hotel je vleči rep do bližnjega mesteca, kjer je bil ravno semenj, da bi videl, kakšen strah in kakšno zmešnjavo bode povzročila divja tropa med mirnimi sejmarji. „To bo veselje!“ si je mislil razposajenec. Dokler so bili psi še daleč za njim, je šlo vse dobro; ko pa je besnela tropa vedno bliže in se mesto le ni hotelo prikazati in tudi ni bilo nobene hiše, v katero bi se bil mogel rešiti, začelo je postajati šaljivcu vroče in tesno pri srcu. Vsa njegova obleka je dišala po lisičjem repu in bati se mu je bilo, da ga razkačeni psi raztrgajo. Lovcev ni bilo od nikoder, lajanje in renčanje psov mu je donelo grozeče na uho. Ni si mogel drugače pomagati, nego, da je splezal na bližnje drevo. Med tem so pridirjali psi do njega in obkolili drevo. Precej časa se je tresel strahú na svojem pribežališču, dokler ni naznanilo pokanje bičev, klicanje lovcev in rezgetanje konj, da se bližajo drugovi. Zdaj pa so izplačali prekanjenca, ki je vodil vso dvo- in štirinožno družbo za nos!

Strah v cerkvi. Nekje v podjurski dolini, blizu tam, kjer hočejo zdaj železnico zidati, je prestal nekdanji neki cerkovnik velik strah. Nekega poletnega jutra je vstal nenavadno zgodaj, da bi šel zvonit juternico. Nekako bolj tesno mu je danes pri srcu, in skoro ga je strah. Oprezno odpre cerkvena vrata in stopi v cerkev. Gleda plaho okoli sebe, ali zdaj prešine ga groza in strah, pred oltarjem vidi strašno zver črno kot oglje, z dvema rogovoma. Čutil se je več na onem kot na tem svetu;

kajti v svoji razburjeni domišljiji ta zver ni bila nič drugega kot hudi duh. Ves prestrašen prileti po župnika, pripovedujoč jim, kaj je videl. — „Ah, kaj ti tudi vidiš, sam si delaš strah, le idi popred, da pogledava, kaj je.“ — „Oh gospod, idite vi popred, jaz se preveč bojim,“ odgovori bojzljivi možicelj. Prišedši v cerkev župnik takoj spozna, kaj je delalo cerkovniku strah. „Ali ne vidiš, ti strahopetec, da je to le kozel, ki je, Bog vé, kako prišel sem?“ — Ali cerkovnik še zmerom ni hotel verjeti. Med tem pride že izza cerkvenega vogla starikava ženica, gledajoč okoli sebe, kot bi nekaj iskala. „Glej, mrho, kje ti hodi,“ razhudi se nad svojim kozlom, kajti tega je iskala, ali zraven se tudi razveseli, da je našla izgubljenega kozla. Kako je prišel ta v cerkev? Dan poprej je imel cerkovnik pozno v noč opraviti v cerkvi, in kozel, ki se je pasel v gozdu blizu cerkve, je prišel na pokopališče in se ukradel tudi v cerkev. Cerkovnik je bil zaprl cerkev, ne da bi kozla zapazil.

Uganke.

-r-	Del mesta.
-d-	Žensko ime.
-de-	Del gledališča.
-e-	Če se odbije, se veseli marsikdo.
-fe-	Staro mesto v Mali Aziji.
-inj-	Vas na Spodnjem Koroškem.
-brahamovi-	Bivši predsednik državnega zbora.
-et-	Kristov ljubljenec.
-bro-	Konec obleke.
-erj-	Ptičji in ženski ponos.
-as-	V vigrédi nas razveseli.
-nto-	Možko ime.
-orjanc-	Visoko stoječi kmetje.
-tla-	Skupina zemljevidov.

Namesti črte s primernimi črkami in tedaj dobiš, ako čitaš na levi od zgoraj navzdol, in na desni od spodaj navzgor, pomenljiv slovenski pregovor.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev čveterokotnic v 17. številki.

1.				2.			
P	R	S	T	S	R	C	E
R	U	T	A	R	A	V	S
S	T	A	S	C	V	E	T
T	A	S	T	E	S	T	E

Smešničar.

* Prvi lovec: „Kam si zadel srno?“ — Drugi lovec: „V zadnjo nogo.“ — Prvi lovec: „Kako dolgo je še tekla.“ — Drugi lovec: „Tačas, da je padla.“